Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ὀκτωβρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 42

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΘΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 321)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΟΒΙΔΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΟΥΡΑΛΙΩΝ ΟΡΕΩΝ

Ὁ μέγας ποταμὸς Ὄβις, τρεφόμενος πρὸς δυσμὰς μὲν ἐκ τῶν ὑδάτων τῶν Οὐραλίων, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ἐκ τῶν ὑδάτων διαφόρων παραποταμίων, ἔχει μῆκος τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων χιλιομέτρων καὶ ῥέει διὰ πεδίου τριακοσίων τριάκοντα ἑκατομμυρίων ἑκτάρων.

Ἡ Εὔδρομος Οἰκία διεπεραιώθη ἐπὶ πλοίου ἀπὸ τῆς δεξιᾶς εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ὄβιδος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ χωρίον Μουζῆ, ἀκίνδυνον ὅλως διαμονὴν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κόμητος Ναρκίνη, διότι δὲν ἐχρησίμευεν ὡς στρατιωτικὸς σταθμός. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ λάβουν τὰ μέτρα των, διότι εἰς τὰ σύνορα ἡ ρωσσικὴ κυβέρνησις ἀπαιτεῖ διαβατήριον παρὰ παντὸς ταξειδιώτου, ἐρχομένου ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Διὰ τοῦτο ἠθέλησε νὰ ἐπιθεωρηθοῦν τὰ ἰδικά του ὑπὸ τοῦ δημάρχου τοῦ Μουζῆ. Εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ θιάσου του ἀνεγράφετο καὶ ὁ κύριος Σέργιος, οὕτω δὲ θὰ κατώρθωνε νὰ διαβῇ μετ' ὀλίγον τὰ σύνορα, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὰς ὑποψίας τῆς ἀστυνομίας.

Ναί· ἀλλ' ὁ λογαριασμὸς αὐτὸς ἐγίνετο χωρίς... τὸν Κίρσεφ καὶ τὸν Ὄρτιχ.

Ἐν τούτοις ὁ Κασκαμπὲλ ἀγνοῶν καθ' ὁλοκληρίαν ποῖος κίνδυνος τὸν περιέμενεν ἀκριβῶς εἰς τὰ σύνορα, ἐμακάριζεν ἑαυτὸν διὰ τὴν αἰσίαν ἔκβασιν τοῦ τολμηροῦ του ταξειδίου. Διασχίσας ὁλόκληρον τὴν Δυτικὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν βόρειον Ἀσίαν, μόλις ἀπεῖχεν ἑκατοντάδα λευγῶν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Εὐρώπης. Ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τέκνα του, ἐν πλήρει ὑγείᾳ, ἀντέσχον εἰς τοὺς κόπους τοῦ μακροῦ ταξειδίου. Τί ἄλλο εἶχεν ὀνειρευθῆ;

Ἀπεφασίσθη νὰ διαμείνουν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὸ χωρίον Μουζῆ, ὅπου ἔτυχον παρὰ τῶν κατοίκων λαμπρᾶς δεξιώσεως. Ὁ Κασκαμπὲλ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Δημάρχου. Ὁ ἄρχων οὗτος πάντοτε δυσπιστῶν πρὸς τοὺς ξένους, ἠθέλησε νὰ ἀνακρίνῃ τὸν θιασάρχην, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε ποσῶς νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὰ ἔγγραφά του.

Ὁ κ. Δήμαρχος ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του πῶς ἕνας ρῶσσος ἀπετέλει μέρος τοῦ γαλλικοῦ ἐκείνου θιάσου. Ἀλλ' ὁ Κασκαμπὲλ τὸν καθησύχασεν ἀπαντήσας ὅτι ὄχι μόνον ἕνας ρῶσσος, ἀλλὰ καὶ ἕνας Ἀμερικανός, ὁ Μακρολέλεκας, καὶ μία Ἰνδή, ἡ Καγέττη, ἀπετέλουν μέρος τοῦ θιάσου του. «Ἡ ἐθνικότης δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν!» προσέθεσε. Καὶ ἂν ὁ κ. Δήμαρχος ἤθελε νὰ πεισθῇ περὶ τούτου, ἠδύνατο νὰ τοῖς δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ παραστήσουν ἐνώπιόν του.

«Ἄ, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐμπόδιον, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ».
(Σελ. 330, στήλ. β'.)

Τὴν πρότασιν ταύτην ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς ὁ κ. Δήμαρχος καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ διαβατήριά των μετὰ τὴν παράστασιν.

Ὁ Ὄρτιχ καὶ ὁ Κίρσεφ παρουσιάσθησαν ὡς δύο ρῶσσοι ναυαγοί, ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πατρίδα των.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν ὁλόκληρος ὁ θίασος μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Δημάρχου. Ἦτο μεγάλη οἰκία κιτρινοβαφὴς (πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Α' ὁ ὁποῖος ἠγάπα ἐξαιρετικῶς τὸ χρῶμα τοῦτο). Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, πλήρη ἁγιογραφιῶν, παρίστατο ὁ Δήμαρχος, ἡ σύζυγός του, αἱ τρεῖς θυγατέρες του καὶ τινες ἐκ τῶν προκρίτων, προσκληθέντες εἰς τὴν παράστασιν, ἐνῷ οἱ λοιποὶ κάτοικοι τοῦ Μουζῆ συνωστίζοντο περὶ τὴν οἰκίαν, ἀρκούμενοι νὰ βλέπουν ἔξωθεν ἀπὸ τὰ παράθυρα.

Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ ἔτυχε πολλῶν περιποιήσεων. Καὶ ἤρχισεν ἀμέσως τὰ γυμνάσιά της τόσον τέλεια, ὥστε κανεὶς δὲν ἐνόησεν ὅτι τα εἶχε παραμελήσῃ πρό τινων ἑβδομάδων. Ἐπεκροτήθησαν μεγάλως τὰ κυβιστήματα τοῦ μικροῦ Ἀλέκου καὶ ὁ χορὸς τῆς μικρᾶς Ναπολέαινας. Εἰς τὰ παιγνίδια τῶν φιαλῶν, τῶν πινακίων, τῶν δακτυλίων καὶ τῶν σφαιρῶν, ὁ Γιάννης ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν τῆς ὁμογύρεως. Μετὰ τοῦτο ἐπέδειξε τὴν τεραστίαν τον δύναμιν εἰς τὴν ἄρσιν βαρῶν ὁ Κασκαμπὲλ καὶ ἀνεδείχθη ἀντάξιος σύζυγος τῆς Κορνηλίας, ἡ ὁποία ἐσήκωσε δύο ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους μὲ τὴν μίαν της χεῖρα!

Μὲ μεγάλην ἐπίσης ἐπιτυχίαν ἐξετέλεσε μερικὰ ταχυδακτυλουργικὰ παιγνίδια καὶ ὁ κύριος Σέργιος, τὰ ὁποῖα εἶχε διδαχθῆ, ὄχι χωρὶς λόγον, καθὼς βλέπετε. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, οὐδεμία ἀμφιβολία ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῆ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κυρίου Δημάρχου περὶ τοῦ πραγματικοῦ τῆς προσλήψεως τοῦ ρώσσου ἐκείνου εἰς τὸν πλανόδιον θίασον.

Μετὰ τὴν παράστασιν προσεφέρθησαν ὡραῖα γλυκίσματα, πλακοῦντες μὲ σταφίδα καὶ τέῖον λαμπρόν. Κατόπιν ὁ κ. Δήμαρχος ἐπιθεώρησε καὶ ἐπεκύρωσε τὰ διαβατήρια, τὰ ὁποῖα ἐπαρουσίασεν ὁ Κασκαμπέλ. Τοῦ λοιποῦ ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» ἦτο ἐν τάξει ἀπέναντι τῶν ρωσσικῶν ἀρχῶν.

Πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ἀκόμη ὅτι ὁ Δήμαρχος ἐκεῖνος, ἄνθρωπος ἀρκετὰ εὔπορος, προσέφερεν εἰς τὸν Κασκαμπέλ καὶ εἴκοσιν ρούβλια, ὡς ἀμοιβὴν τῆς παραστάσεως. Κατ' ἀρχὰς ὁ θιασάρχης ἐσκέφθη νὰ ποποιηθῆ τὴν προσφορὰν· ἀλλ' ἡ τόση ἐλευθεριότης ἐκ μέρους ἑνὸς πλανοδίου σχοινοβάτου ἠδύνατο νὰ δώσῃ ὑπονοίας. «Ἐπὶ τέλους εἴκοσι ρούβλια εἶνε αὐτά· κάτι εἶνε!» ἐσκέφθη καὶ τα ἐδέχθη μετὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν.

Ἡ ἐπιοῦσα εἶχεν ὁρισθῆ ὡς ἡμέρα ἀναπαύσεως. Εἶχαν νὰ κάμουν μερικὰς προμηθείας, ἀλεύρου, ὀρύζης, βουτύρου καὶ διαφόρων ποτῶν, τὰ ὁποῖα ἡ Κορνηλία εὗρεν εἰς πολὺ συμφερούσας τιμάς. Πρὸ μεσημβρίας ὅλα ἦσαν ἕτοιμα καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα ἐγευμάτισαν φαιδρότατα. Μόνον ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη ἦσαν ἀπό τινων ἡμερῶν μελαγχολικοί, διότι ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ.

Τῷ ὄντι, τί θὰ ἔκαμνεν ὁ κ. Σέργιος, ὅταν θὰ ἐπανέβλεπε τὸν πρίγκηπα Ναρκίνην, τὸν πατέρα του; Μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν θὰ ἐπεχώρει πάλιν εἰς Ἀμερικὴν ἢ θὰ ἔμενεν εἰς τὴν Εὐρώπην; Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο ἀπησχόλει καὶ τὸν νοῦν τοῦ Κασκαμπέλ. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ πληροφορηθῆ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, μετὰ τὸ γεῦμα ἠρώτησε τὸν κ. Σέργιον ἂν ἐπεθύμει νὰ κάμουν ἕνα μικρὸν περίπατον εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως. Ὁ κ. Σέργιος ἐννοήσας ὅτι ὁ Κασκαμπὲλ ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως, ἐδέχθη τὴν πρότασιν προθύμως.

Οἱ δύο ναῦται ἀπεχαιρέτισαν ἐν τῷ μεταξὺ τὴν οἰκογένειαν, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ περάσουν τὴν ἑσπέραν των (δὲν τὸ ἀπέκρυψαν ἄλλως), εἰς κανὲν καπηλεῖον τοῦ Μουζῆ.

Ὁ κ. Σέργιος καὶ ὁ Κασκαμπέλ, ἐξελθόντες ἀπὸ τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν», ἐκεριπάτησαν ὀλίγον καὶ κατόπιν ἐκάθησαν παρὰ τὸ χεῖλος μικροῦ δάσους ἔξω τοῦ χωρίου.

«Κύριε Σέργιε, εἶπε τότε ὁ Κασκαμπέλ· σᾶς παρεκάλεσα νὰ με συνοδεύσετε διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν οἱ δύο μας περὶ τῆς ὑποθέσεώς σας. Ἤθελα νὰ μου εἰπῆτε τί θὰ κάμετε, ὅταν θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Ρωσσίαν;

— Εἰς τὴν Ρωσσίαν;

— Ναί. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐντὸς δώδεκα ἡμερῶν θὰ ἔχωμεν περάσῃ τὰ Οὐράλια καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὸ Πέρμον. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Βεβαιότατα· φθάνει νὰ μὴ μας παρουσιασθῆ κανὲν ἐμπόδιον... ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος.

— Ἐμπόδιον; ἄ, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐμπόδιον, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Θὰ περάσετε τὰ σύνορα χωρὶς τὴν παραμικρὰν δυσκολίαν. Τὰ χαρτιά σας εἶνε ἐν τάξει· ἀποτελεῖτε μέρος τοῦ θιάσου μου καὶ κανεὶς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φανταισθῆ ὅτι μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν μου εἶνε καὶ ὁ κόμης Ναρκίνης!

— Τῷ ὄντι, φίλε μου, ἀφ' οὗ σὺ καὶ ἡ Κυρία Κασκαμπὲλ εἴσθε οἱ μόνοι, οἱ ὁποῖοι γνωρίζετε τὸ μυστικόν μου καὶ το ἐκρατήσατε...

—Καὶ θὰ το κρατήσωμεν μέχρι τοῦ τάφου καὶ οἱ δύο! συνεπλήρωσεν ὁ Κασκαμπὲλ μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν. Καὶ τώρα κ. Σέργιε, εἰμπορῶ νὰ ἐρωτήσω τί σκοπεύετε νὰ κάμετε, ὅταν ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» θὰ σταματήσῃ εἰς τὸ Πέρμον;

— Θὰ ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὴν Βάλσκαν νὰ ἴδω τὸν πατέρα μου. Θὰ εἶνε μεγάλη, ἀνέλπιστος χαρὰ δι' αὐτόν. Ἔχω δεκατρεῖς μῆνας νὰ λάβω γράμμα του καὶ νὰ του γράψω—καὶ τί θὰ σκέπτεται ἀρά γε;

—Ἔχετε σκοπὸν νὰ παρατείνετε τὴν διαμονήν σας εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ πρίγκηπος Ναρκίνη;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἂν ἡ παρουσία μου γεννήσῃ ὑπονοίας, ἴσως θὰ ἀναγκασθῶ νὰ φήσω τὸν πατέρα μου. Καὶ ὅμως.. εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ εὑρίσκεται..

— Δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ σας συμβουλεύσω τίποτε, κύριε Σέργιε! Καλλίτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον, σεῖς εἰξεύρετε τί πρέπει νὰ κάμετε. Ὀφείλω ὅμως νὰ σας εἴπω ὅτι θὰ ἐκτεθῆτε εἰς πολὺ μεγάλους κινδύνους, ἂν μείνετε εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ἂν σας ἀνακαλύψουν... θὰ χάσετε τὴν ζωήν σας.

— Τὸ γνωρίζω, φίλε μου· γνωρίζω ἐπίσης ὅτι καὶ σεῖς ὅλοι κινδυνεύετε, ἂν μάθῃ ἡ ἀστυνομία ὅτι διευκολύνατε τὴν ἐκποτροφήν μου εἰς τὸ ρωσσικὸν ἔδαφος.

— Καλά, ἐμεῖς!... μὴ σας μέλῃ γιὰ 'μᾶς!

— Πῶς; Καὶ θὰ λησμονήσω ποτὲ τί ἔκαμε δι' ἐμὲ ἡ οἰκογένειά σου;

— Ἀφῆστέ τα αὐτά, κύριε Σέργιε. Δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ διὰ νὰ ἀνταλλάξωμεν φιλοφρονήσεις. Πρόκειται νὰ συνεννοηθῶμεν καὶ ἀποφασίσωμεν. Πῶς θὰ μείνετε εἰς τὸ Πέρμον;

—Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος. Ἀφ' οὗ ἀνήκω εἰς τὸν θίασόν σου, θὰ μείνω μὲ σᾶς, εἰς τρόπον ὥστε δὲν θὰ δώσω καμμίαν ὑπόνοιαν.

— Καὶ ὁ πρίγκηψ Ναρκίνης;

— Ἡ ἔπαυλις τῆς Βάλσκας μόλις ἀπέχει ἓξ βέρστια ἀπὸ τὴν πόλιν. Κάθε βράδυ μετὰ τὴν παράστασιν, θὰ μου εἶνε εὔκολον νὰ πηγαίνω νὰ τον βλέπω. Οἱ ὑπηρέται μας θὰ προτιμήσουν νὰ σκοτωθοῦν παρὰ νὰ προδώσουν ἢ νὰ ἐκθέσουν τὸν κύριόν των. Θὰ εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ μένω ὀλίγας ὥρας πλησίον τοῦ πατρός μου καὶ πρὶν φέξῃ νὰ ἐπιστρέφω εἰς τὸ Πέρμον.

— Θαυμάσια, κύριε Σέργιε. Ὅσῳ θὰ ἤμεθα εἰς τὸ Πέρμον, τὸ πρᾶγμα οἰκονομεῖται θαυμάσια. Ἀλλὰ κατόπιν, ὅταν θὰ τελειώσῃ ἡ πανήγυρις καὶ θἀναγκασθῆ ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» νὰ φύγῃ;

Προφανῶς ἐδῶ ἦτο τὸ ζήτημα. Τί θἀπεφάσιζεν ὁ κόμης Ναρκίνης, ὅταν ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ θἀνεχώρει ἀπὸ τὸ Πέρμον; Θὰ ἐκρίπτετο εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Βάλσκας; Θὰ ἔμενεν εἰς τὴν Ρωσσίαν, μὲ κίνδυνον νἀνακαλυφθῆ; Ἡ ἐρώτησις τοῦ Κασκαμπὲλ ἦτο σαφής.

«Φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Πολλὲς φορὲς ἠρώτησα τὸν ἑαυτόν μου τί θὰ κάμω. Ἀλλὰ τὸ μόνον ποῦ εἰμπορῶ νὰ σου ἀποκριθῶ εἶνε ὅτι δὲν ἠξεύρω τίποτε! Θὰ κάμω ὅ,τι μοὶ ὑπαγορεύσουν αἱ περιστάσεις.

— Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θἀναγκασθῆτε νἀναχωρήσετε ἀπὸ τὴν Βάλσκαν, ὑπέλαβεν ὁ Κασκαμπέλ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσετε νὰ μείνετε εἰς τὴν Ρωσσίαν, ὅπου ἡ ἐλευθερία σας καὶ αὐτὴ ἡ ζωή σας θὰ κινδυνεύῃ... σᾶς ἐρωτῶ, κύριε Σέργιε, σκέπτεσθε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Ἀμερικήν;

—Δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη περὶ αὐτοῦ, ἀπήντησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Τότε λοιπόν, κύριε Σέργιε, — ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐπιμείνω, — διατί δὲν ἔρχεσθε μαζί μας εἰς τὴν Γαλλίαν; Ὡς μέλος τοῦ θιάσου μου πάντοτε, θὰ εἰμπορέσετε νὰ φθάσετε ἀκινδύνως μέχρι τῶν δυτικῶν συνόρων... Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον; Ἔπειτα, θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας ἔχωμεν μαζί μας ἀκόμη ὀλίγον καιρόν, καὶ μαζὶ μὲ σᾶς καὶ τὴν ἀγαπημένην μας Καγέττην... Ἀ, ὄχι, δὲν θέλομεν νὰ σας τὴν πάρωμεν! Εἶνε... καὶ θὰ μείνῃ ἡ θετή σας θυγάτηρ — καὶ αὐτὸ βέβαια εἶνε κάπως καλλίτερον γι' αὐτήν, παρὰ νὰ εἶνε ἀδελφὴ τοῦ Γιάννη, τοῦ Ἀλέκου καὶ τῆς Ναπολέαινας, τῶν παιδιῶν ἑνὸς σαλτιμπάγκου! προσέθεσεν ὁ Κασκαμπὲλ μειδιῶν.

— Φίλε μου, ἂς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ

τοῦ μέλλοντος, ἀπήντησεν ὁ κ. Σέργιος· ποῖος ἠξεύρει μήπως αὐτὸ δὲν θὰ μας ἱκανοποιήσῃ ὅλους! Ἂς ὁμιλῶμεν μόνον περὶ τοῦ παρόντος· αὐτὸ εἶνε τὸ οὐσιῶδες. Εἰμπορῶ νὰ σε βεβαιώσω,— ἀλλὰ μὴ κάμῃς λόγον εἰς κανένα,— ὅτι ἂν ἀναγκασθῶ νἀναχωρήσω ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένω, ἕως ὅτου κανὲν πολιτικὸν γεγονὸς μεταβάλῃ τὴν θέσιν μου.. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐπιστρέφετε εἰς τὴν πατρίδα σας...

— Μπράβο! θὰ ἐπιστρέψωμεν μαζί (1) ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

Καὶ δράξας τὴν χεῖρα τοῦ κ. Σεργίου, τὴν ἔθλιψεν ἰσχυρῶς.

Μετὰ τοῦτο ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Εὔδρομον οἰκίαν. Οἱ δύο ναῦται ἐπανῆλθον μόλις τὴν πρωΐαν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΓΡΑΦΗΝ

Ἀγαπητοί μου,

Εἶμαι βέβαιος ὅτι πολὺ θὰ ἐγελάσατε αὐτὰς τὰς ἡμέρας μὲ τὰ παράξενα τῆς Ἀπογραφῆς καὶ ὅτι καθένας σας θὰ ἔχῃ πολλὰ νὰ μου διηγηθῆ ἀστεῖα καὶ ἀνέκδοτα. Ὁ φόβος ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖον οἱ ἁπλοϊκοὶ ὑπεδέχοντο, ἢ μᾶλλον ἀπέκρουον τὰ ἀπογραφικὰ δελτία, νομίζοντες ὅτι θέλουν νὰ τους ἀπογράψουν τουλάχιστον διὰ νὰ τους κόψουν τὸ κεφάλι· ἡ δεισιδαιμονία τῶν γραΐδίων, τὰ ὁποῖα κατ' οὐδένα τρόπον ἐπείθοντο νἀπαντήσουν εἰς τοὺς ἀπογραφεῖς «γιατὶ τὸ μέτρημα βγαίνει σὲ κακό» ἡ δυσκολία μὲ τὴν ὁποίαν συνεπλήρονον τὰ δελτία των οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσουν περὶ τίνος πρόκειται καὶ γράφοντες ἄλλ' ἀντ' ἄλλων· καὶ ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν ἔγραφον πολλὰ ἀστεῖα οἱ θέλοντες καὶ καλὰ νὰ ἐπιδείξουν πνεῦμα,— ὅλ' αὐτὰ ἐγέννησαν ἕνα πλῆθος ἐπεισοδίων κωμικῶν, τὰ ὁποῖα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀπετέλεσαν τὸ θέμα κάσης συνομιλίας, ὄχι μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας μας, ἐννοεῖται, ἀλλὰ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ἰδού, ἂν θέλετε, μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκά:

Μία μητέρα ἔγραψε διὰ τὸν υἱόν της εἰς μὲν τὸ ἐπάγγελμα: Μαθητής, εἰς δὲ τὴν ἐρώτησιν ἂν ξεύρῃ γράμματα: Ὄχι. Καὶ ὅταν οἱ ἀπογραφεῖς ἐζήτησαν ἐξήγησιν τῆς ἀντιφάσεως, ἐκείνη ἀπήντησε: «Τρία χρόνια το στέλνω το παληόπαιδο 'στὸ Σχολεῖο, μὰ δὲν ἔμαθε ἀκόμη νὰ ξεχωρίζῃ τὸ Α ἀπὸ τὸ Β!» Πρότυπον ἐπιμελείας ὁ υἱὸς αὐτὸς καὶ σάς τον συνιστῶ...

Ἄλλη, ἀπογράφουσα τὸ βρέφος της, εἰς τὴν στήλην τοῦ ἐπαγγέλματος ἔγραψε: «Πίνει γάλα.» (ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτὸ τὸ ἔγραψε καὶ ὁ Χαλασμὸς Κόσμου.)

Ἄλλη, εἰς τὴν στήλην τῆς θρησκείας ἔγραψε διὰ τὴν μικράν της θυγατέρα μὲ ὅλως μητρικὴν τρυφερότητα «Ὀρθοδοξοῦλα»! (ὅπως θὰ ἔλεγε: Ξανθοῦλα)

Μία καλὴ νοικοκυροῦλα ἔγραψε περὶ τοῦ ἐπαγγέλματός της: «Μαγειρεύω καὶ ...τρῶμε.»

Οἱ ἄγαν φιλοπάτριδες εἰς τὴν Ἐθνικότητα ἐσημείωναν πάντοτε «Γνήσιος Ἕλλην·» (καὶ ἐπειδὴ οἱ νεοφώτιστοι εἶνε πολὺ φανατικοί, μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι αὐτὸ τὸ ἐσημείωσε καὶ ἡ φίλη μου Ἰουλία.)

Οἱ λίαν ἀκριβολόγοι εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς ἡλικίας ἐσημείωσαν ὄχι μόνον τὰ ἔτη των, ἀλλὰ καὶ τοὺς μῆνας καὶ τὰς ἡμέρας (π.χ: ἐτῶν 17, μηνῶν 3, ἡμερῶν 151) μὴ ἐννοοῦντες ὅτι ἡ στήλη τῶν μηνῶν ἦτο μόνον διὰ βρέφη, μὴ συμπληρώσαντα ἀκόμη ἔτος, ἡ δὲ στήλη τῶν ἡμερῶν διὰ βαέφη, μὴ συμπληρώσαντα ἀκόμη μῆνα!

Μία μικρὰ φιλόζωος ἐπέμενε ν' ἀπογράψῃ καὶ τὸ ἀγαπημένον της σκυλάκι· ἐπειδὴ δὲ δὲν της ἔδιδαν δελτίον χωριστόν, τὸ ἔγραψεν εἰς τὸ ἰδικόν της!

Ἄλλ' ἀρκοῦν αὐτά. Ἠθέλησα μόνον νὰ σας δώσω ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῆτε καὶ τὰ ἰδικά σας, — ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ ἴδατε σεῖς, μὴ με παρεξηγῆτε!— καὶ νὰ γελάσετε..... Καὶ τώρα ποὺ ἐγελάσατε ἀρκετά, ἐλᾶτε νὰ σοβαρευθῶμεν ὀλίγον. Ἡ ἀπογραφὴ δὲν γίνεται διὰ νὰ δίδῃ ἀφορμὴν εἰς ἀστεῖα ἐπεισόδια. Ὁ σκοπός της εἶνε πολύ, πολὺ ὑψηλότερος... Πρόκειται νὰ μετρηθοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Κράτους, τὸ μέτρημα αὐτὸ νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ μέτρημα τῶν προηγουμένων ἐτῶν καὶ νὰ ἐξαχθῆ ἐκ τούτου, πρῶτον καὶ κύριον, ἂν καὶ κατὰ πόσον αὐξάνει ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος. Ὅσῳ μεγαλητέρα εἶνε ἡ ἀναλογία, μὲ τὴν ὁποίαν αὐξάνει ὁ πληθυσμός, τόσον ἀκμαιότερον, ζωηρότερον, σφριγηλότερον παρουσιάζεται τὸ Κράτος. Ἐννοεῖται λοιπὸν ἐκ τούτου ὅτι μέγα ἐθνικὸν συμφέρον ἔχομεν ἡ ἀπογραφὴ νὰ γίνεται ὅσῳ τὸ δυνατὸν τελεία, διὰ νὰ δίδῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Διὰ τοῦτο εἰς ἕνα ἕκαστον ἐδόθη ἀπὸ ἓν Δελτίον ἀπογραφῆς μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ το συμπληρώσῃ. Τὰ δελτία αὐτὰ συνήχθησαν καὶ συνεκεντρώθησαν ἀπὸ ὅλας τὰ πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον. Ἄνω τῶν δύο ἑκατομμυρίων δελτίων, φανταισθῆτε! Καὶ θὰ γίνῃ τώρα τὸ μέτρημα καὶ ἡ ἐξέλεγξις, ἡ ὁποία θἀπασχολήσῃ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἕνα πλῆθος ὑπαλλήλων. Φροντίδες, κόποι, ἔξοδα. Ἀλλ' ἐκ τῆς ἀπογραφῆς θὰ γνωρίζωμεν μετ' ὀλίγον τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀναλογίαν μὲ τὴν ὁποίαν αὐξάνει ὁ πληθυσμός της. Ἐκ τῆς ἀπογραφῆς ἐπίσης θὰ μάθωμεν πόσοι εἶνε οἱ ἐγγράμματοι καὶ πόσοι οἱ ἀγράμματοι εἰς τὴν Ἑλλάδα· πόσοι οἱ ἐπιστήμονες, πόσοι οἱ ἔμποροι καὶ οἱ βιομήχανοι, πόσοι οἱ ὑπάλληλοι, πόσοι οἱ ἐργάται, πόσοι οἱ ἄεργοι. Εἰκὼν γενικὴ τῆς προόδου τοῦ Κράτους εἰς κάθε κλάδον ἡ ἀπογραφή. Ἐν καιρῷ, ὅταν θὰ τελειώσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία, ἐλπίζω νὰ σας ἀναγγείλω λεπτομερῶς τἀποτελέσματα. Τώρα ἂς εὐχηθῶμεν νὰ εἶνε τοιαῦτα, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ ἐξυψοῦται ἡ θέσις καὶ τὸ γόητρον τῆς ἀγαπητῆς μας πατρίδος, διὰ φανερᾶς καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀπτῆς προόδου, στηριζομένης ὄχι πλέον ἐπὶ λόγων κενῶν, ἀλλὰ ἐπὶ βεβαίων ἀριθμῶν.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 324]

Γ'.) Ἡ ὁμοιοκαταληξία. — Δύο ἢ περισσότεροι στίχοι ἡνωμένοι ἀποτελοῦν τὰς λεγομένας στροφὰς τοῦ ποιήματος. Οὕτω σχηματίζονται τὰ δίστιχα, τὰ τρίστιχα, τὰ τετράστιχα, τὰ ἑξάστιχα, τὰ ὀκτάστιχα κτλ. ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στίχων ἑκάστης στροφῆς. Οἱ στίχοι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς στροφῆς, ἐχούσης περισσοτέρους ἀπὸ δύο στίχους, δὲν εἶνε ὅμοιοι πάντοτε· δηλαδὴ ἔχουν μὲν τὸν αὐτὸν ρυθμόν, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν. Π. χ.

1. Κ' ἐκεῖ μέσα ἑκατοικοῦσες
2. Πικραμένη, ἐντροπαλή,
3. Κ' ἕνα στόμα ἑκαρτερροῦσες
4. «Ἔλα πάλι!» νὰ σε 'πῇ.

Ἰδοὺ ἓν τετράστιχον ἀπὸ ὀκτασυλλάβους (1 καὶ 3) καὶ ἑπτασυλλάβους (2 καὶ 4)

1. Καὶ ἡ ψυχοῦλά του
2. Μέσ' 'ς τὸν ἀέρα
3. Γρήγορ' ἀνέβαινε
4. Πρὸς τὸν αἰθέρα
5. Σὰν λιανοτρέμουλη
6. Σπίθα μικρή.

Ἰδοὺ ἓν ἑξάστιχον ἀπὸ ἑξασυλλάβους (1, 3, 5) ἀπὸ πεντασυλλάβους (2, 4) καὶ ἀπὸ τετρασύλλαβον (6).

Εἰς ἑκάστην λοιπὸν στροφήν, ὑπάρχουν στίχοι ὅμοιοι μετρικῶς, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται ἀντίστοιχοι. Συνήθως δὲ οἱ τοιοῦτοι στίχοι τῆς στροφῆς συνδέονται περισσότερον μεταξύ των καὶ διὰ τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Λέγομεν δὲ ὅτι εἰς στίχος ὁμοιοκαταλήκτει μὲ ἕνα ἄλλον, ὅταν καταλήγῃ μὲ τὸν αὐτὸν ἦχον. Ἡ ὁμοιοκαταληξία δὲν εἶνε ὑποχρεωτική. Ὁ

ποιητὴς εἰμπορεῖ νὰ ὁμοιοκαταληκτήσῃ ὅσους θέλῃ ἀπὸ τοὺς ἀντιστίχους τῆς στροφῆς του. Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ στίχοι μὴ συνδεόμενοι διόλου δι' ὁμοιοκαταληξίας, ὅπως π. χ. οἱ στίχοι τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν. Οἱ στίχοι οὗτοι ὀνομάζονται λυτοὶ ἢ ἐλεύθεροι στίχοι.

Ὁ κανὼν τῆς ὁμοιοκαταληξίας εἶνε γενικῶς ὁ ἑξῆς: Ἀπὸ τὸν τελευταῖον τόνον καὶ κάτω οἱ δύο ἢ περισσότεροι ὁμοιοκαταληκτοῦντες στίχοι πρέπει νὰ εἶνε ἐντελῶς ὅμοιοι κατὰ τὸν ἦχον. Παραδείγματος χάριν:

Μὲ καράβια 'ς τὰ ταξε-*ίδια*
Μὲ τῆς θάλασσας τὰ φε-*ίδια*

Τὰ μάτια δι-*άνοιχτα*
Μὲς τὰ μεσ-*άνυχτα*.

Τελοσπάντων ἦλθε ἡ-*ὥρα*
Ὅπου ἐσπάρθηκε 'στὴ χ-*ώρα*

Χαλάσματα -*ἄλλου*
Καιροῦ πιὸ μεγ-*άλου*.

Κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον τὸ ταξείδια δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ φύκια οὔτε τὸ ὁλάνοιχτα μὲ τὸ καταπράσινα, οὔτε τὸ ἄλλου μὲ τὸ Ἄγγλου, οὔτε τὸ στῆθος μὲ τὸ στίχος, οὔτε τὸ ὕψος μὲ τὸ χεῖλος. Εἰς τὰ ζεύγη αὐτὰ τῶν λέξεων, ὁ ἦχος ὁ ἀπὸ τὸν τόνον καὶ κάτω εἶνε πολὺ διαφορετικός.

Ἀλλ' ὁ κανὼν ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζεται εἰς τὰς παροξυτόνους καὶ προπαροξυτόνους λέξεις, δὲν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ὀξυτόνους, δηλαδὴ εἰς τὰς τονιζομένας ἐπὶ τῆς ληγούσης. Αὗται διὰ νὰ ὁμοιοκαταληκτήσουν, πρέπει νὰ ἔχουν ὁμόηχον ἐκτὸς τοῦ φωνήεντος ἢ τῆς διφθόγγου ἐπὶ τῆς ὁποίας πίπτει ὁ τόνος, τοὐλάχιστον καὶ τὸ πρὸ αὐτῆς σύμφωνον. Π.χ. τὸ ψυχή ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ βροχή, ἀλλ' ὄχι μὲ τὸ σπαθί, οὔτε μὲ τὸ ζωή, τὸ κρατῶ ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ ζητῶ, ἀλλ' ὄχι μὲ τὸ φιλῶ, οὔτε μὲ τὸ φονικό· τὸ χαλνοῦν ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ νοῦν, ἀλλ' ὄχι καὶ μὲ τὸ βοηθοῦν, κτλ. κτλ.

Σημειωτέον ὅμως ὅτι εἰς πολλοὺς δοκίμους ποιητὰς δὲν θὰ εὕρετε τὸν κανόνα τοῦτον τηρούμενον ἀπαρεγκλίτως. Ὁ Σολωμὸς π.χ. ὁ μέγιστος τῶν ποιητῶν μας, ὁμοιοκαταληκτεῖ τὸ τρομερὴ μὲ τὸ γῆ, τὸ ἐντροπαλὴ μὲ τὸ εἰπῆ, τὸ καθεμιᾶς μὲ τὸ ἐλευθερίας καὶ καθεξῆς. Ἀλλ' οἱ νεώτεροι αὐτὸ τὸ ἀποφεύγουν, προσπαθοῦντες νὰ κάμνουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλουσίας ὁμοιοκαταληξίας· τόσῳ δὲ περισσότερον πλουσία εἶνε ἡ ὁμοιοκαταληξία, ὅσῳ περισσότερον μέρος τῆς μιᾶς λέξεως εἶνε ὁμόηχον μὲ τὸ τῆς ἄλλης, ὄχι μόνον μετὰ τὸν τόνον (τὸ ὁποῖον εἶνε ἀπαραίτητον) ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ (τὸ ὁποῖον εἶνε προαιρετικόν). Π. χ. τὸ στολίζουν ὁμοιοκαταληκτεῖ πλουσιώτερον μὲ τὸ πυρπολίζουν παρὰ μὲ τὸ χρυσίζουν· τὸ μαγεμμένα πλουσιώτερον μὲ τὸ ἐμένα, παρὰ μὲ τὸ φυτρωμένα· τὸ καθάρια μὲ τὸ λιθάρια παρὰ μὲ τὸ ποδάρια, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον (καὶ ἐδῶ ἐρχόμεθα εἰς τὸν κανόνα τῶν ὀξυτόνων) τὸ γῆ ὁμοιοκαταληκτεῖ μᾶλλον μὲ τὸ πληγὴ παρὰ μὲ τὸ τρομερή.

Εἶνε ὅμως ἀνάγκη προσοχῆς ὅταν θέλῃ κάνεις νὰ κάμῃ πλουσίαν ὁμοιοκαταληξίαν, μήπως ἀπὸ τὸν ζῆλόν του τὴν κάμῃ ἀπεναντίας πτωχοτάτην. Τὸ αὔριον παραδείγματος χάριν, ὁμοιοκαταληκτεῖ καλῶς μὲ τὸ Λαύριον, ἀλλ' ὄχι καὶ μὲ τὸ μεθαύριον· τὸ Νοέμβριος δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ καλῶς μὲ τὸ Σεπτέμβριος, οὔτε τὸ ἐκβάλλω μὲ τὸ μεταβάλλω. Αὐταὶ αἱ ὁμοιοκαταληξίαι τυπικῶς εἶνε ὀρθαὶ καὶ πλούσιαι μάλιστα· ἀλλ' ὅταν ὁ ποιητὴς ὁμοιοκαταληκτῇ τὰ σύνθετα, τὰ ὅμοια, ἢ τὰ ἀντίθετα τῶν λέξεων (Σεπτέμβριος – Νοέμβριος, ἀναβαίνω-καταβαίνω, εὐτυχὴς-δυστυχὴς κτλ.) δὲν ἀποδεικνύει μεγάλην ἐφευρετικότητα. Ἡ ὁμοιοκαταληξία διὰ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν πρέπει νὰ εἶνε ἀπρόοπτος ὅσῳ τὸ δυνατόν· διὰ τοῦτο ἀποφεύγετε τὰς κοινὰς αὐτάς καὶ τετριμμένας ὁμοιοκαταληξίας.

Καὶ μία τελευταία ὑπόμνησις: Εἰς τὴν ὁμοιολαταληξίαν δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἡ ὀρθογραφία, ἀλλὰ μόνον ὁ ἦχος.

Συνίζησις.—Ἂν δὲν γνωρίζετε τίποτε περὶ συνιζήσεως, εἰς τὸ μέτρημα τῶν συλλαβῶν ἑνὸς στίχου, θὰ δυσκολευθῆτε πολύ. Π.χ. τοὺς στίχους:

Κ' ἐκεῖ μέσα ἑκατοικοῦσες
Κ' ἕνα στόμα ἐκαρτεροῦσες

σᾶς τοὺς εἶπα ἀνωτέρω ὀκτασυλλάβους· ἐν τούτοις ἂν μετρήσετε μίαν-μίαν τὰς συλλαβὰς θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε ἐννέα. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Ἰδού: δύο συλλαβαὶ προφέρονται πολλάκις ὡς μία καὶ τότε λέγομεν ὅτι γίνεται συνίζησις.

Κ' ἐκεῖ μέσα ἑκατοικοῦσες
Κ' ἕνα στόμα ἐκαρτεροῦσες

Εἰς τοὺς στίχους αὐτοὺς αἱ συλλαβαὶ σα-ὲ καὶ μα-ὲ προφέρονται ὡς μία, δηλαδὴ ὡς νὰ ἐξεθλίβετο τὸ ἓν τῶν δύο φωνηέντων. Πολλοὶ ποιηταὶ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐκθλίβουν τὸ ἓν φωνῆεν καὶ βάζουν ἀπόστροφον· ἀλλ' ἄλλοι προτιμοῦν ἀντὶ τῆς ἐκθλίψεως τὴν συνίζησιν, διότι ὁ στίχος γίνεται πλέον γεμάτος, πλέον ὡραῖος μουσικῶς. Ἰδοὺ στίχοι μὲ συνιζήσεις καὶ μὲ ἐκθλίψεις.

Ὡσὰν γλυκύπνοο
Δροσάτο ἀεράκι

Μέσα σὲ ἀνθόκοπο
Ἐκεῖ τὸ παιδάκι
Τὴν ὕστερη ἔβγαλεν
Ἀναπνοή.

(6 συλ.) Ὡσὰν γλυκύπνοο
(5 συλ.) Δροσάτ' ἀεράκι
(6 συλ.) Μέσα 'ς ἀνθόκοπο
(5 συλ.) Ἐκεῖ τὸ παιδάκι
(6 συλ.) Τὴν ὕστερ' ἔβγαλεν
(4 συλ.) Ἀναπνοή.

Πρέπει νὰ φανταθῇ κάνεις αὐτὰς τὰς ἀποστρόφους διὰ νὰ μετρήσῃ ὀρθῶς τὰς συλλαβάς. Ἀλλὰ οἱ στίχοι πρέπει νὰ παραγγελθοῦν μὲ τὰς συνιζήσεις των (τὰ δύο φωνήεντα ὡς ἕν) διὰ νὰ εἶνε μουσικώτεροι. Σημειωτέον ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε δὲν χωρεῖ συνίζησις· ἀλλ' εἰς αὐτὸ πάλιν ὁδηγὸς τὸ αὐτί.

Χασμωδία.— Δύο ἢ τρία φωνήεντα εἰς τὴν σειρὰν ἄνευ συνιζήσεως ἀποτελοῦν τὴν λεγομένην χασμωδίαν, τὴν ὁποίαν ἀποφεύγουν ὅσον δύνανται οἱ ποιηταί. Ἡ χασμωδία εἶνε ἀνυπόφορος ὅταν προπάντων τὰ κατὰ σειρὰν προφερόμενα φωνήεντα εἶνε ὅμοια. Π.χ.

Τὰ ἄστρα μαλλιά της
Τὸ ἀστέρι εἶνε μέγα.
Εἶπε ἡ κόρη ἡ Ἀνθή. κτλ. κτλ.

Βεβαίως οἱ τοιοῦτοι στίχοι πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ μουσικοὶ μὲ τὰς χασμωδίας των. Οἱ στίχοι τῶν δοκίμων ποιητῶν καὶ μάλιστα τῶν μουσικωτάτων Ἑπτανησίων, δὲν ἔχουν κάμμίαν σχεδὸν χασμωδίαν.

Ἡ δύναμίς σου πέλαγος, κ' ἡ θέλησίς μου βρά- (*Σολωμὸς*) [χος!
Μαύρισε, κῦμα, τὸν ἀφρὸ
Καὶ σεῖς, βουνά, τὸ χιόνι!

(*Βαλαωρίτης*)

"Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος· κλαῖνε 'δῶ καὶ παρεκεῖ (*Παράσχος*) [γελοῦνε!

Δὲν εἶσαι τοῦ σπιτιοῦ μας τὸ καμάρωμα;

(*Παλαμᾶς*)

Μιὰ κόρη μὲ ξανθὰ μαλλιὰ
Μὲ γαλανὰ ματάκια

(*Δροσίνης*)

Ἀστὸ καλό, γέρω χεψῶνα, 'στὸ καλό!

(*Πολέμης*)

Θέλεις Παρθενῶνα κτίζω.
Θέλεις τὴν Ἁγιὰ Σοφιά.

(*Βιζυηνὸς*)

Πρόφθασε, τρέξ' ἐσὺ καὶ λάμψε ἐμπρός μου.

(*Λασκαράτος*)

Αὐτοὶ εἶνε οἱ κυριώτεροι κανόνες τῆς τέχνης τῶν στίχων. Βεβαίως ἀπὸ μίαν Μικρὰν Στιχουργικήν, δὲν περιμένετε περισσότερα. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε ἱκανὰ αὐτά, διὰ νὰ σας προφυλάξουν τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰ χονδρὰ ὀλισθήματα. Τώρα τὰς ἄλλας λεπτομερείας, τὴν ποικιλίαν τῶν μέτρων, τὸ πῶς συνδυάζονται οἱ στίχοι εἰς στροφάς, πῶς τέμνονται, κατὰ ποίαν τάξιν ὁμοιοκαταληκτοῦν κτλ. κτλ. δύνασθε νὰ μάθετε μόνοι σας, μελετῶντες ἐπισταμένως τὰ ἔργα τῶν δοκίμων ποιητῶν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 325)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Η ΛΑΙΔΗ ΕΝΣΒΟΡΤ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΛΕΣΜΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Ὁ Φίλιππος εἶχε φύγῃ πρὸ ἑνὸς μηνός. Ἡ κυρία Ἔνσβορτ εἶχε κάμῃ τὰ ἀδύνατα-δυνατὰ διὰ νὰ τὸν ἐπανεύρῃ. Πολλαὶ ἐπιστολαὶ ἀντηλλάγησαν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ἀλλ' ὅλαι αἱ ἔρευναι ἀπέβησαν μάταιαι.

Ἡ λαίδη Ἔνσβορτ, ἡ ὁποία καμμίαν ὄρεξιν δὲν εἶχε νὰ ἐπανίδῃ τοὺς δραπέτας, ἦτο πεπεισμένη ὅτι δὲν εἶχον ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ ἓν μόνον ἐφοβεῖτο: μήπως τοὺς εὕρισκον καὶ τοὺς ἐπανέφερον. Οὐδεμίαν εἶχεν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο φύσις κακὴ καὶ ὅτι ἀργότερα θὰ ἐγίνετο ἀφορμὴ μεγάλων ἀνησυχιῶν δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν. Διὰ τοῦτο τὴν φυγήν του δὲν τὴν ἐθεώρει καὶ τόσῳ μέγα δυστύχημα...

Αὐτὰ ἔλεγε καθημέραν πρὸς τὴν νύμφην της καὶ με αὐτὰ προσεπάθει νὰ κατασιγάσῃ τὴν συνείδησίν της, ἡ ὁποία κάποτε ἐξηγείρετο. Ὄχι, ἐντελῶς ἡσυχη δὲν ἦτο. Καμμίαν φορὰν ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἐμπρός της τὴν γλυκεῖαν μορφὴν τοῦ παιδίου καὶ ὅτι ἤκουε τὸν φαιδρόν του γέλωτα. Ἐνθυμεῖτο τὴν ἡμέραν ποῦ εἶχε συνηγορήσῃ τόσον εὐγλώττως ὑπὲρ τῶν «παιδιῶν» τοῦ πάτερ-Ἰωσὴφ καὶ οἱ συγκινητικοὶ τόνοι τῆς φωνῆς του ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην της καὶ την ἐτάρασσον. Τελευταίως ἐφαίνετο ἄρρωστος· δὲν τῇ εἶχε διαφύγῃ οὔτε ἡ ὠχρότης τῶν παρειῶν του, οὔτε ἡ πυρετώδης λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του... Ἀρά γε ἔζῃ ἀκόμη; ἠμπόρεσε νὰνθέξῃ εἰς τὴν ἀπότομον μεταβολὴν καὶ νὰ διάγῃ ὡς ἀλήτης μετὰ τὸν ἄνετον βίον τοῦ μεγάρου;... Αἱ σκέψεις αὐταὶ την ἐβασάνιζον συχνά. Μ' ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἐφανέρονε διὰ τὴν ἐξαφάνισίν του, ἐσυλλογίζετο τὸν Φίλιππον πολὺ περισσότερον τώρα, παρὰ ὅταν τον εἶχεν ἐκεῖ καὶ τὸν ἔβλεπε.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου της ἡ λαίδη Ἔνσβορτ διὰ νὰναγνώσῃ τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας τῇ εἶχον φέρῃ πρὸ ὀλίγου, εἶδε μεταξὺ αὐτῶν ἕνα ὀγκώδη καὶ παράξενον φάκελον. Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῆς ἐπιγραφῆς τῇ ἦτο ἄγνωστος.

Οἱ δάκτυλοί της ἔτρεμον ἐλαφρῶς, ἐνῷ ἔθραυε τὴν μεγάλην κηρίνην σφραγῖδα τοῦ φακέλου, διὰ νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Περιεῖχεν ὁλόκληρον δέσμην ἐγγράφων, τὸ πρῶτον δὲ τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της ἦτο μία ἐπιστολή. Μετὰ συγκινήσεως ζωηρᾶς ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τῆς ἐπιγραφῆς. Ἦτο τὸ γράψιμον τοῦ υἱοῦ της, τοῦ Φιλίππου της. Ἤδη ἀπὸ δέκα ἐτῶν ἡ μεταξύ των στοιχὴ δὲν εἶχε λυθῇ. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτο ὡς φωνή, ἐξερχομένη ἐκ τοῦ τάφου.

Ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν καὶ την ἀνέγνωσεν. Ὁ Φίλιππος τῇ ἀνήγγελλε τὰ τοῦ γάμου του καὶ συνίστα εἰς τὴν ἀγάπην της τὴν σύζυγόν του καὶ τὸ τέκνον του.

Διατί τῆς τα ἔκρυπταν ἕως τώρα; Ποῖος ἐτόλμησε νὰ κατακρατήσῃ τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα; Αἴσθημα ὀργῆς ἀνεμίχθη μὲ τὴν λύπην της καὶ την ἔκπληξίν της. Τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου ἀνέγνωσεν ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα περιεῖχεν ὁ φάκελλος: τὰς ἐπιστολὰς τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πάτερ-Ἰωσὴφ καὶ τὴν συγκινητικὴν ἐξομολόγησιν τῆς Ἀντωνίας...

Ἀλλὰ τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἔκαμνον λόγον καὶ περὶ ἑνὸς παιδίου, τοῦ τέκνου τοῦ Φιλίππου της, τοῦ πρωτοτόκου τῶν Ἔνσβορτ. Διατὶ τὸ ἐκράτησαν μακρὰν αὐτῆς ἐπὶ τόσα ἔτη; Ποῦ ἦτο; διατὶ μόλις τώρα τῇ ἐστάλησαν αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί;

Τὸ πνεῦμά της εὑρίσκετο εἰς φοβερὰν σύγχυσιν. Ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὰς ἐπιστολὰς τῆς Ἀντωνίας καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ, βραδέως καὶ προσεκτικῶς, καὶ ἐξαίφνης ἡ διάνοιά της ἐφωτίσθη.

— Ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας! Τὸ παιδί που εἶχεν υἱοθετήσῃ ὁ υἱός της, ἐκεῖνος ὁ μικρὸς τυχοδιώκτης, τὸν ὁποῖον τόσον περιεφρόνει, ἦτο ὁ ἔγγονός της! Τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας του, ἦτο ἰδικόν της! ἦτο σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός της! Καὶ ὅμως τὸ εἶχεν ἀπωθήσῃ, τὸ εἶχε διώξῃ—καὶ ἴσως πρὸς τὸν θάνατον!

Τρομερὰ στιγμή! Ἡ ὑπερηφάνεια ἐπάλαιεν ἐντός της μὲ αἰσθήματα ἀνθρωπινώτερα, φυσικώτερα αὐτὴν τὴν φοράν. Ἔρρηξε κραυγὴν ἀπελπισίας καὶ ἤρχισαν τὰ δάκρυά της νὰ ρέουν ποταμηδόν.

Ἔντρομος προσέτρεξεν ἡ νύμφη της·

— Τί εἶνε; τί σας συνέβη; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ἔνσβορτ.

Οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὴν πενθεράν της νὰ κλαίῃ καὶ ἡ ἔκρηξις ἐκείνη τῆς λύπης τὴν συνεκίνησε βαθέως.

— Λαύρα! ὦ Λαύρα! πῶς νὰ συγχωρήσω τὸν ἑαυτόν μου; ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ἔνσβορτ, κλαίουσα ὀλονέν. Τί νὰ κάμω τώρα; Ποῦ νὰ τὸν εὕρω; Τὸ παιδί ἐκεῖνό που ἐφέρατε ἐδῶ καὶ πού του ἐφέρθηκα τόσῳ σκληρά, εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ μου, τοῦ ἀγαπημένου μου Φιλίππου!

— Πῶς; τί εἴπατε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἔνσβορτ, πεπεισμένη ὅτι ἡ γραῖα ἐτρελλάθη ἐξαίφνης.

— Πόσον σκληρὰ τιμωροῦμαι! ἐξηκολούθησεν ἡ λαίδη, μὴ προσέχουσα εἰς τὴν ἐρώτησιν. Ναί, εἶνε αὐτός, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Λάβε, ἀνάγνωσε αὐτὰ τὰ χαρτιά... Κάτι τι παράδοξον μὲ εἵλκυε πρὸς αὐτὸ τὸ παιδί καὶ ἐγώ, ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἠθέλησα νὰ το καταπνίξω. Λάβε καὶ ἀνάγνωσε!..

Ὅταν ἡ Λαύρα ἀνέγνωσε καὶ αὐτὴ τὰς ἐπιστολάς,

— Τῷ ὄντι, εἶπε, θὰ εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ λαχαγοῦ Φιλίππου. Εἶχε κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ἐδουάρδον ἡ ὁμοιότης αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του καὶ αὐτὸ τον ἔκαμε νὰ το ἀγαπήσῃ. Κ'

«Τί εἶνε; τί σας συνέβη; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ἔνσβορτ» (Σελ. 334, στήλ. 6'.)

ἐγὼ πάντοτε ἀποροῦσα πῶς δὲν ἐβλέπατε καὶ σεῖς τὴν ὁμοιότητα... Καὶ τώρα, πῶς νὰ κάμω; ἐξηκολούθησε, σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της, πῶς νὰ τον εὕρω;... Πρέπει νὰ γράψω εἰς τὸν Ἐδουάρδον νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως. Τί μας μέλει τώρα ἂν θὰ κερδήσωμεν ἢ ἂν θὰ χάσωμεν χρήματα, ἀφ' οὗ ὁ Φίλιππός μας εἶνε ἐκτεθειμένος εἰς τόσους κινδύνους!

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ λαίδη Ἔνσορτ. Νὰ του γράψῃς νὰ ἔλθῃ. Φώναξε, σὲ παρακαλῶ καὶ ἐκεῖνον τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον. Πρέπει χωρὶς ἄλλο, νὰ μου εὕρῃ τὸν ἔγγονόν μου! Νὰ του ὑποσχεθῇς πολλὰ χρήματα, ὅσα σοῦ ζητήσῃ. Δὲν θὰ ἡσυχάσω μιὰ στιγμή, ἂν δὲν τὸν εὕρω, διότι ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία που ἔφυγε. Ἐμπρὸς λοιπόν· ἂς μὴ χάνωμεν καιρόν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Οἱ φυγάδες δὲν ἔμειναν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Οὐασιγκτώνην. Ἡ λαιμαργία τοῦ Λίλυβελ εἶχε κενώσῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὸ βαλάντιον τοῦ Φιλίππου, οὔτε ἦτο τρόπος νὰ πληρωθῇ πάλιν. Ὁ Λίλυβελ ἐπρότεινε νὰ μαζεύσουν χρήματα, ἐκθέτοντες εἰς κοινὴν θέαν τὰ «παιδιά»· ἀλλ' ὁ Φίλιππος εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι τὸ κλωβίον των εἶχε βλαφθῇ εἰς τὸ ταξείδιόν καὶ φοβούμενος καμμίαν ἀπρόσπτον συμφορὰν τὸ ἐκράτει σχεδὸν πάντοτε τυλιγμένον μέσα εἰς τὸ κοκκινοκίτρινον ὕφασμα.

Ἐν τούτοις ἦσαν εὔθυμοι, ὅταν ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Οὐασιγκτώνην. Ἐπερπάτουν ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν, προτιμῶντες τὰς ἠρέμους ὁδοὺς τῶν χωρίων. Πότε εὕρισκον ἄσυλον νὰ διέλθουν τὴν νύκτα· πότε δὲν εὕρισκον, καὶ ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ὕπαιθρον, ὅτε ἀφυπνίζοντο κατάκοποι καὶ ἐξηντλημένοι. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τοῦτο τοῖς συνέβαινε σπανίως. Αἱ καλαὶ χωρικαὶ ὡσεκιτοπλεξίατον τὰ ἐλυποῦντα τὰ ἐγκαταλελειμένα ἐκεῖνα παιδία, τὰ ἐδέχοντο εἰς τὰς οἰκίας των, τὰ ἐφιλοξένουν διὰ μίαν νύκτα καὶ τοις ἔδιδον καὶ φαγητὸν ἀρκετὸν ὥστε νὰ φυλάξουν καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ὅσῳ ἐπροχώρουν πρὸς μεσημβρίαν, τόσον ὁ καιρὸς ἐγίνετο γλυκύτερος καὶ δὲν ὑπέφερον πλέον ἀπὸ ψῦχος. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των, τὰ ὑποδήματα ἐγκατέλειψαν τοὺς πόδας τοῦ Λίλυβελ. Τοῦτο δὲν ἦτο μέγα δυστύχημα διὰ τὸν μικρὸν μαῦρον, ὁ ὁποῖος ἦτο συνειθισμένος νὰ περιπατῇ γυμνόπους καὶ ἐθεώρει τὰ ὑποδήματα ὁλωσδιόλου περιττά. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος ἀπεναντίας οὐδέποτε ἐπεριπάτησε γυμνόπους, ὑπέφερε πολὺ ὅταν ἐφθάρησαν τὰ ὑποδήματά του. Οἱ χάλικες τῶν ὁδῶν ἐπλήγωσαν αἱμάτωσαν τοὺς τρυφερούς του πόδας, καὶ πολλάκις ἐκάθητο ἐξηντλημένος, ἀπηλπισμένος, πονῶν, ἀνίκανος νὰ προχωρήσῃ οὔτε ἓν βῆμα. Ὁ Λίλυβελ προσεπάθη τότε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ καὶ πότε μὲ τοῦτο, πότε μ' ἐκεῖνο, κατώρθωνε νὰ τον κάμῃ νὰ σηκωθῇ. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμνεν ὀλίγα βήματα ὁ Φίλιππος ἔπιπτε πάλιν ὠχρὸς καὶ σχεδὸν λιπόθυμος. Τότε ὁ Λίλυβελ, μὲ δύναμιν τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο καὶ ἀδύνατο ἀραπάκι, ἐσήκωνε τὸν Φίλιππον εἰς τὴν ράχιν του καὶ ἐπήγαινεν ἕως ὅτου μὴ ἀντέχων πλέον, ἔπιπτεν ἐξηντλημένος καὶ αὐτός.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΝΑ ΣΠΥΡΙ ΣΙΤΑΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΠΟΙΟΣ θέλει νὰ φυτεύσῃ ἕνα σπυρὶ σιτάρι, ποῦ εὕρηκα! ἠρώτησεν ἡ Κοκκινούλα, μία ὄρνιθα μικρὴ καὶ ἔξυπνη.

Ὁ ποντικὸς εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ἡ γάτα εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ὁ σκύλος εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ἡ ἀλεποῦ εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Τότε ἡ Κοκκινούλα εἶπε: Θά το φυτεύσω ἐγώ. Καὶ ἐφύτευσε τὸ σιτάρι.

Ὅταν ὁ σπόρος ἐφύτρωσε καὶ ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινεν ἕνας ὡραῖος χρυσὸς στάχυς, γεμάτος ἀπὸ σπόρους, ἡ ὀρνιθούλα ἠρώτησε:—Ποιὸς θέλει νὰ θερίσῃ;

Ὁ ποντικὸς εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ἡ γάτα εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ὁ σκύλος εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ἡ ἀλεποῦ εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Τότε ἡ Κοκκινούλα εἶπεν: Ἐγώ! Καὶ ἔκοψε τὸ σιτάρι, τὸ ἐξήρανεν εἰς τὸν ἥλιον καὶ το ἔβαλεν εἰς τὴν ἀποθήκην. Κατόπιν ἠρώτησε:

—Ποιὸς θὰ πάγῃ τὸ σιτάρι 'ςτὸ μύλο, γιὰ νὰ γίνῃ ἀλεῦρι;

Ὁ ποντικὸς εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ἡ γάτα εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ὁ σκύλος εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ἡ ἀλεποῦ εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

—Ἐγὼ λοιπόν! εἶπε τότε ἡ Κοκκινούλα καὶ ἔφερε τὸ σιτάρι εἰς τὸν μύλον.

Ὅταν ἐγύρισεν ἀπὸ τὸν μύλον μὲ τὸ ἀλεῦρι, ἠρώτησε καὶ πάλιν:

—Ποιὸς θέλει νὰ ζυμώσῃ;

Ὁ ποντικὸς εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ἡ γάτα εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ὁ σκύλος εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Ἡ ἀλεποῦ εἶπεν: Ἐγὼ ὄχι.

Τότε ἡ Κοκκινούλα, εἶπε:—Λοιπὸν ἐγώ!

Καὶ ὅταν ἐζυμώθη τὸ ἀλεῦρι καὶ ἔγινε ψωμί, ἡ ὀρνιθούλα ἠρώτησε διὰ τελευταίαν φοράν:—Ποιὸς θέλει νὰ φάγῃ αὐτὸ τὸ ψωμί;

Ὁ ποντικὸς εἶπεν: *Ἐγώ!*

Ἡ γάτα εἶπεν: *Ἐγώ!*

Ὁ σκύλος εἶπεν: *Ἐγώ!*

Ἡ ἀλεποῦ εἶπεν: *Ἐγώ!*

— Ἄ! αὐτὸ ξέρω νὰ το κάμω κ' ἐγώ, εἶπεν ἡ Κοκκινούλα καὶ ἔφυγε μὲ τὸ ψωμὶ εἰς τὸ ράμφος.

Ὅλοι, βλέπετε, ἤθελαν νὰ φάγουν· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ ἐργασθῇ.

Μόνον ἡ Κακκινούλα εἰργάσθη — καὶ δι' αὐτὸ μόνον αὐτὴ ἔφαγε.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στεῖλουν τὴν συνδρομήν των ἀπευθείας πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χάττα*, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιοτέρων ἐτῶν συνδρομάς, ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χάττα*, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων».

ΑΠΟΔΕΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟ!

«Τί εὔμορφος ποῦ εἶνε ὁ κονδυλοφόρος σου, Ἀντώνη!

— Σ' ἀρέσει, Μιχαλάκη;

— Ὤ, ναί. Ἤθελα πολὺ νὰ εἶχα κ' ἐγὼ ἕναν ὅμοιο.

— Εἶνε πολὺ εὔκολο. Ἂν θέλῃς σοῦ δίδω τὸν κονδυλοφόρον μου καὶ μοῦ δίδεις τὸ τόπι σου.

— Σ' ἀρέσει τὸ τόπι μου;

— Ναί, εἶνε ὡραῖο σὰν τὸν κονδυλοφόρο μου, καὶ ἐπειδὴ ἔχω δύο κονδυλοφόρους, εἰμπορῶ κάλλιστα, ἂν θέλῃς, νὰ σου δώσω τὸν ἕνα.

— Καὶ ἐγώ, ἐπειδὴ ἔχω δύο τόπια, εἰμπορῶ νὰ σου δώσω τὸ ἕνα.

— Κάνουμε λοιπὸν ἀλλαξιά;

— Ναί, εὐχαρίστως.»

Καὶ οἱ δύο μικροὶ ἔδωσαν τὰ χέρια καὶ ἀντήλλαξαν τὰ εὔμορφα πράγματά των.

Εἰς τὸν δρόμον ὁ Μιχαλάκης ηὗρε τὸν Πέτρον καὶ του ἔδειξε τὸν κονδυλοφόρον.

«Ἤσουν βλάξ, τῷ εἶπεν ὁ Πέτρος, νὰ δώσῃς ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο τόπι γι' αὐτὸ τὸν παληοκονδυλοφόρο! Ἂν μού το ἔδιδες ἐμένα, θά σου ἔδιδα τὸ μολύβι μου, τὸ μπλὲ καὶ τὸ κόκκινο καὶ ἀκόμη ἕξη πενάκια κατακαίνουργα.

—Τί λές! ἕξη πενάκια κατακαίνουργα καὶ τὸ μολύβι σου τὸ μπλὲ καὶ κόκκινο;

— Ναί, ναί· ἠμπορῶ μάλιστα νὰ σου δώσω ἀκόμη ἕνα πενάκι, ἐπτὰ τὸ ὅλον.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ μολύβι σου τὸ μπλὲ καὶ κόκκινο.

—Νά· βλέπεις; σχεδὸν δέν το ἐμεταχειρίσθηκα διόλου.

— Καὶ τὰ πενάκια:

— Νὰ καὶ τὰ πενάκια· ἀστράφτουν σὰν νὰ εἶνε ἀπὸ ἀληθινὸ χρυσάφι.»

Τρέχει εὐθὺς ὁ Μιχαλάκης καὶ εὑρίσκει τὸν Ἀντώνην.

«Δός μου ὀπίσω τὸ τόπι μου, τῷ λέγει. Νά, σοῦ ἔφερα τὸν κονδυλοφόρον σου.

— Μπᾶ! δέν σού το δίδω.

— Μὰ ἐγὼ το θέλω!

—Πῶς το θέλεις; Δέν μού το ἔδωσες, κ' ἐγὼ δέν σου ἔδωσα τὸν κονδυλοφόρο μου;

—Ναί· μὰ δέν σού το ἔδωσα γιὰ πάντα!

— Πῶς; γιὰ πάντα! Δὲν ἐκάναμε ἀλλαξιά;

— Ἀποδεῖξέ μού το!

— Μιχαλάκη μου, νὰ τὸ τόπι σου, πάρε το. Οὔτε εἰμπορῶ, οὔτε θέλω νὰ σου ἀποδείξω τίποτε. Ἄλλη φορὰ ὅμως θὰ εἰξεύρω πόσον πρέπει νὰ βασίζωμαι ὅταν μοῦ δίδῃς τὸν λόγον σου!»

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ

Σαλπιγκτὴς 'ς τὸν πόλεμο
μ' ὅλη του τὴν σάλπιγγα
ἐσκλαβώθη κ' ἔλεγε
'ς τοὺς ἐχθροὺς του κλαίοντας:
«—Παλληκάρια μ' ἄστε με·
μὴ τοῦ κάκου κι' ἄδικα
σαλπιγκτὴ σκοτώσετε·
γιατί, ὅπως βλέπετε,
ἄλλ' ἀπὸ μιὰ σάλπιγγα
δὲν κρατῶ 'ς τὰ χέρια μου,
καὶ ποτὲ 'ς τὸν πόλεμο
τὸν ἐχθρὸ δὲν ἔβλαψα...
μύτη δὲν αἱμάτωσα!»
Μὰ κι' αὐτοὶ τοῦ εἶπανε:
«—Ἴσια-ἴσια, φλύαρε,
πρέπει, σὰν τὸν κάκορα,
τώρα νὰ σε σφάξωμε·
γιατί ἀφοῦ δὲν ἤξερες
διόλου ἀπὸ πόλεμο,
μ' αὐτὴ δὰ τὴ σάλπιγγα
εἰς τὸ πόδι ἐσήκωνες
ὅλους νὰ χυμίσουνε
καὶ νὰ μας θερίσουνε!»

(Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου)

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Κυρία*. — Νὰ δυὸ δεκάρες· μὲ τὴ μία θὰ πάρῃς μιὰ φραντζόλα καὶ μὲ τὴν ἄλλη ἕν' αὐγό.

Ἡ *Μικρὰ ὑπηρέτρια*. — Μὰ μὲ ποιὰ δεκάρα θὰ πάρω τὴ φραντζόλα καὶ ποιὰ τὸ αὐγό, δέν μου εἴπατε, κυρία!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρουσιώτισσας

* * *

Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς ἐδημοσίευεν ὅτι εἰς τινα πόλιν τῆς Γαλλίας οὐδεὶς ἀπέθανεν ἐντὸς ἑνὸς ἔτους. Τοῦτο ἀναγινώσκουσα ἡ *Ἀθηναὶς* ἀνεφώνησεν:

— Ἔ καὶ ποῦ νὰ τῶξευραν τόσοι καὶ τόσοι που πέθαναν, νὰ πήγαιναν ἐκεῖ-πέρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«Ὡραία ἡ ἰδέα νὰ δημοσιεύσῃς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν εἰκόνα σου, διὰ νὰ μή σε λησμονῶμεν,—μοῦ γράφει ὁ *Χιονισμένος Τυμφρηστός*.— Ἡ εἰκών σου ὅμως σε παριστᾷ εἰκοσιπενταετῆ νεάνιδα περίπου καὶ ἐγὼ ἠξεύρω ὅτι ἐκδίδεσαι τώρα ἐπὶ 18 ἔτη. Ὅταν λοιπὸν πρωτοεκδόθης ἦσουν 7 ἐτῶν, ἢ μήπως πάντοτε εἶσαι 25 ἐτῶν καὶ ποτὲ δὲν γηράσκεις;» Ἄκουσε λοιπόν, *Χιονισμένε Τυμφρηστέ*. Πρῶτον δὲν εἶμαι εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἀλλὰ κάτι παραπάνω· δεύτερον, δὲν ἠξεύρεις ὅτι, ὅταν ὁ Χριστὸς μοῦ παρήγγειλε νὰ ἐκδίδω περιοδικὸν διὰ παιδία, μοῦ εὐχήθη οὔτε νὰ γηράσω ποτέ, οὔτε νὰ ἀποθάνω; Αὐτὸ εἰμπορεῖς νὰ το ἰδῇς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 4ου φυλλαδίου τοῦ ΙΕ' τόμου, (28 Φεβρουαρίου 1889) ὅπου τα λέγω ἐν ἐκτάσει. — Ἐν τούτοις χαίρω πολὺ διὰ τὴν φιλίαν, ἡ ὁποία σᾶς συνδέει εἰς τὸ σχολεῖον ὅλους τοὺς συνδρομητάς μου. «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» δὲν εἶπε καὶ ὁ Χριστός; Δι' αὐτὸ ἐχάρην ὅταν ἔμαθα ὅτι καὶ ὁ *Ἀνδρεῖος Σουλιώτης* ἐξ αἰτίας μου καὶ τοῦ *Ἥσυχο Δεράκι*, ἔγειναν φίλοι πιστότατοι».

Δέν σου ἀρέσει λοιπὸν ὁ χειμών, *Μαργαρίτα*; Ἔχεις δίκαιον σύ, διότι μόνον τὸ καλοκαίρι θάλλουν αἱ *μαργαρῖται*. Ἀλλὰ παρηγορήσου· θὰ ἔλθῃ πάλιν τὸ ἀγαπητόν σου Καλοκαίρι· ὁ καιρὸς περνᾷ τόσον γρήγορα! Εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸν χρησιμοποιεῖ...

Ἡ *Γῆ τῆς Ἑλλάδος* ἀγαπᾷ τὴν θάλασσαν— πολὺ φυσικὸν αὐτό,— καὶ την ζωγραφίζει μάλιστα μὲ πολλὴν τέχνην, μολονότι εἶνε ὁλωσδιόλου αὐτοδίδακτος. Τὸν κ. Φαίδωνα ὅμως δέν τον γνωρίζει· αὐτὸ φαίνεται ἀφ' ὅσα μοῦ γράφει.

Πόσον χαίρω, *Πομερανικὴ Φλογέρα*, ποῦ μοῦ γράφεις, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου, συχνά, μεθ' ὅλα σου τὰ μαθήματα! Ἡ περιγραφή σου εἰς Δαρνίον ἐκδρομῆς σας χαριεστάτη.

Εἴκοσι ἕως εἰκοσιπέντε ἐτῶν εἶνε αἱ συμμαθήτριαι τῆς μικρᾶς μου *Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος* εἰς τὴν Académie Julian τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ τας περάσῃ ὅλας καὶ τί ζωγράφος ποῦ θὰ γίνῃ!

Ἡ *Μαγευμένη Ἀσπὶς* μὲ διαβεβαιόνει ὅτι, ἀφ' ὅτου ἔγεινε συνδρομήτριά μου, εἶνε πολὺ καλλιτέρα παρὰ πρῶτα: ἐπιμελεστέρα εἰς τὰ μαθήματά της, εὐπειθεστέρα εἰς τοὺς γονεῖς της. Ὤ, πόσον εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος δι' αὐτό, *Μαγευμένη Ἀσπίς*!

Παρακαλῶ τὴν *Ἀνθισμένην Λυγαριὰν*—τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ διὰ τὸ γενναῖον ξεστόμωμα,— νὰ μου φιλήσῃ τὴν νέαν μου φίλην *Ζαππίδα* καὶ νὰ της εἰπῇ ὅτι ἔγεινε δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν της.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά που ἔστειλες, *Κουκουρῖκε*, αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα. Ἡ ἀπόφασίς σου ἀνὰ εἴκοσι καὶ εἰς ἄλλους φίλους σου νὰ σοῦ δώσουν καὶ αὐτοὶ συνδρομὴν διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων καὶ νὰ μού την στείλῃς μαρτυρεῖ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς σου.

Νὰ διαβάσῃς λοιπὸν τὴν «Μικρὰν Στιχουργικὴν» *Νασερεδδὶν Χότζα*, διὰ νὰ ἰδῇς τί θὰ 'πῇ στίχος καὶ τί τετράστιχον. Τότε εἶμαι βεβαία ὅτι εἰς ἄλλον Διαγωνισμὸν θὰ ἐπιτύχῃς. Πόσον ἐλυπήθην ὅμως ποῦ ἔκλαυσες! Μὴ βιάζεσαι· ὅλα θὰ τα μάθῃς, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσην ἐπιμέλειαν καὶ φιλοτιμίαν.

«Εἶσαι τόσον καλὴ καὶ τόσον διασκεδαστικὴ — μοῦ γράφει διὰ πρώτην φορὰν ἡ *Αἰχμάλωτος Κελιδὼν*, κατενθουσιασμένη,— ὥστε... δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ τί νὰ βάλω κοντὰ εἰς τὸ ὥστε.» Ὥστε πρέπει νὰ μου γράψῃς συχνά, *Αἰχμά-*

λωτος Χελιδών. Αὐτὸ εἶνε! Εἶσαι σίμφωνη; Εὔχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλά, *Παχὺ Τσῖρε*, καὶ σύ, *Εὐτυχὴς Θνητή*. Μὰ ποῦ πήγατε κ' ἐπήρατε αὐτοὺς τοὺς συνεχεῖς πυρετούς; Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ εἶνε δώδεκα ἡμέρας εἰς τὸ κρεβάτι, τὰ πουλάκια μου!—Ἡ καϊμένη ἡ Φλόξ, πῶς τὴν ἐλυπήθηκα! Καὶ ἡ Πίσσα μου εἶνε ἀπαρηγόρητη...

Μακρύτερα ἀπὸ τὸ σπίτι σου φέτος τὸ Γυμνάσιον ἔ, *Φοῖβε Ἀπόλλον*; Ἀλλὰ ..μὴ κατόχνεις μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι κτλ. Πῶς;

Τί εὐγενής, τί καλὴ ἡ *Μυροδόλος Αὔρα*! Φανταστῆτε· ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι δὲν ἔχω ἑξηκοντάλεπτον γραμματόσημον ἀναμνηστικόν, μοῦ ἔστειλεν ἓν ἀπὸ τὴν συλλογήν της καὶ ἀδούλωτον μάλιστα! Ὤ, σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Μυροδόλος* Αὔρα. — Τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης μου ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται· δὲν εἶδες τασάκις τὴν ἀγγελίαν εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα;

«Καὶ ἐγὼ ὅταν ἔστειλα τὸ τετράστιχον διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ πατέρα,— μοῦ γράφει ὁ *Μούρτζουφλος*,— ἐνόησα ὅτι ἦτο ἀρκετὰ πεζόν, ἀλλὰ ἦτο πλέον ἀργά». Πόσον ἀγαπῶ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ποῦ ὅταν τοὺς κάμνῃς μίαν παρατήρησιν, ὄχι μόνον δὲν δυσαρεστοῦνται, ἀλλὰ καὶ συμφωνοῦν μαζί σου, ἀναγνωρίζοντα τὸ λάθος των. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ σπάνια παιδιὰ εἶνε καὶ ὁ *Μούρτζουφλος*.

Νηρηὶς τοῦ Εὐρώτα, ὅσον περισσότερον ἀγαπῶ μίαν φίλην μου, τόσον περισσότερον θέλω νὰ ἔχῃ ὡραῖον ψευδώνυμον. Πρὸς τὸ κολὸν σου λοιπὸν ἐφάνην δύσκολος εἰς τὴν ἐκλογήν μου. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἂν δὲν μετενόησες, θὰ μετανοήσῃς διὰ τὴν θυμωμένην ἐπιστολήν πού μου ἔστειλες. Ἐν τούτοις ἀφ' οὗ ἐπιμένῃς θὰ σου ἀλλάξω τὸ ψευδώνυμον.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον, *Ὀκτασέληνε Κρόνε*. Νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν *Μικρὰν Κόμησσαν τοῦ Φαλήρου* καὶ νὰ πῇς εἴπῃς νὰ μου γράψῃ μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν που θέλει.

Ὄχι, *Ἀθιγγανίς*, δὲν ὀνομάζεται οὕτω ἡ *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*. Ποιός σ' ἐγέλασε καὶ σέ;

Δός μου τὸ χεράκι σου, *Νηρηὶς τοῦ Εὐρώτα* καὶ σύ, *Μαγευμένη Ἀσπίς*, τὸ διπό σου· λησμονήσατε τώρα τοὺς θυμούς σας καὶ σφίξετε τὰς χεῖράς σας καὶ συμφιλιωθῆτε. Μαλώματα μεταξὺ τῶν φίλων μου δὲν θέλω, διότι λυπούμαι πολύ. Ὅπως ἐγὼ σας ἀγαπῶ καὶ μεταξύ σας θέλω νὰ εἶσθε ἀγαπημένοι!

Σοῦ ἔστειλα καὶ πάλιν τὰ φυλλάδια, *Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν*. Νὰ μου φιλήσῃς τὴν μικρὰν Αἰμιλίαν καὶ νὰ της εἰπῇς ὅτι περιμένω ἀνυπομόνως τὴν ἐπιστολήν της.

Ὁ *Καλὸς Ἄνθρωπος*, ὁ ὁποῖος διὰ πρώτην φορὰν στέλλει λύσεις, δὲν ἀνέγνωσε προσεκτικὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ἀγνοεῖ ὅτι εἰς τὸ χαρτὶ τῶν Λύσεων δὲν πρέπει τίποτε ἄλλο νὰ γράφῃ καὶ ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ σημειόνῃ μόνον τὸ ψευδώνυμόν του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀληθές του ὄνομα καὶ τὴν ἡλικίαν του καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Θέλω τακτικὰ πράγματα, *Καλέ* μου Ἄνθρωπε.

Πολὺ ἐχάρηκα ποῦ ἐκάματε τόσον λαμπρὸ ταξεῖδι, φιλτάτη Αἰκατερίνη Κοτζάλη. Ἀλλὰ διατί μοῦ γράφεις γαλλιστί; Τὰ ἑλληνικὰ τὰ εἰξεύρω καλλίτερα ἐγώ...

Βεβαίως σιγὰ-σιγὰ θὰ φθάσωμεν ὥς τὸ βραβεῖον, *Πετρώδης Παραλία*! Ὄχι· τὸ γραμματόσημον που ἀνταλλάσεις δὲν το χρειάζομαι. Μὰ πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ Ὀρέστης εἶνε ὁ *Δέων τῆς Ἀφρικῆς*;

Δέν μου ἔστειλεν ἀκόμη διὰ τὸ Ταμεῖον ἡ *Ἀηδὼν τῆς Λέσβου*, διότι θέλει νὰ συνάξῃ 10 ἕως 12 γρόσια τουλάχιστον. «Ἀλλὰ μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ σου στείλω μόνον 12—μοῦ γράφει,—ἀλλὰ πολλά, ἕως 20 ἢ καὶ 30, δὲν εἰξεύρω κ' ἐγὼ πόσα! Καὶ τελευταῖον θὰ γυρίσω καὶ δίσκον εἰς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ ἀδελφάς μου καὶ γονεῖς μου καὶ ὅσα συνάξω καὶ ἀπὸ ἐκεῖ». Εὖγε *Ἀηδὼν τῆς Λέσβου*!

Μάλιστα, *Ὀλύμπιον Δία* θὰ σε λέγω τοῦ λοιποῦ, καλέ μου φίλε. Γράφε μου λοιπὸν συχνότερα.

Εἶσαι λοιπὸν πρώτη εἰς τὸ σχολεῖον σου, *Δοξκισσα τῶν Ἀθηνῶν*, καὶ ἡ δασκάλισσά σου σὲ βάζει νὰ προσέχῃς τὰ ἄλλα κορίτσια; Ἄ, μ' αὐτὸ εἶνε πολὺ διὰ τὴν ἡλικίαν σου! Εὖγε, κόρη μου!

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας. — Ὁ *Ἀνδρεῖος Σουλιώτης* ἀσπάζεται τὸν *Ἀνδρεῖον Ἠπειρώτην* (μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ) ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Εὐρώτα* καὶ τὸν *Παχὺν Τσῖρον* (ὁ ὁποῖος πρωτεύει εἰς τὸ Γυμναστήριον·) ἡ *Ἀηδὼν τῆς Λέσβου* τὴν *Μπουμπουλίνα* καὶ τὸν *Οὐρανὸν τῆς Μυτιλήνης* (ὧν ζητεῖ τὰ ὀνόματα·) ὁ *Καλὸς Ἄνθρωπος* τὴν *Ἀττικὴν Μέλισσαν* καὶ τὴν *Λιστιαμένην Ὀδησσὸν* (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὰ ἀρχικά) ἡ *Κυρήνη ἡ Ἀθηναία* τὴν *Τσουκνίδα* καὶ τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*· ἡ *Ἑσπερινὴ Γαλήνη* τὸν Κοραῆν, (τὸν ὁποῖον συγχαίρει·) ὁ *Νασταδδὶν Χόντζας* τὴν Ἡρωϊκὴν *Παργανιὰ Αὐτοκράτειρα* Εὐδοκία τὴν *Ἀττικὴν Μέλισσαν* τὸ *Μὴ μὲ Δησμόνει* τὴν *Σεμιράμιδα* (καὶ διατί δὲν γράφει πλέον;) ἡ *Μαγευμένη Ἀσπὶς* τὴν *Δῶρα τοῦ Φαλήρου* (τῆς ὁποίας ζητεῖ τ' ἀρχικά), καὶ τὴν *Ἀνθηρὰν Ἄνοιξιν* ἡ *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις* τὸν *Ἕλληνα τοῦ Καυκάσου* καὶ τὴν *Χρυσῆν Βροχὴν* (ἡ ὁποία ἔμαθεν ἤδη τὰ ἀρχικά της·) ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* τὴν *Μαρουσιώτισσαν*, τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* καὶ τὸν *Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς*· ἡ *Γῆ τῆς Ἑλλάδος* τὴν *Μυροδόλον Ροδῆν* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει). — Ἡ *Μαργαρίτα* θὰ δεχθῇ τοὺς ἀσπασμοὺς τοῦ *Παγωμένου Ὠκεανοῦ* μόνον ὅταν μάθῃ ὅτι ἐξεπάγωσε· ἐρωτᾷ δὲ διατί ἡ *Μαρουσιώτισσα* μόνον μίαν ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον; — Ἡ *Ἐρκυραϊκὴ Μέλισσα* ζητεῖ εὐσεβάστως τὸ ὄνομα τῆς Α. Μεγαλειότητος, τῆς *Βασιλίσσης τῶν Μελισσῶν*. — Τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ ἐπισκέπτεται τὴν *Πετρώδη Παραλίαν* ἀλλὰ πῶς; ἄς του εἴπῃ λοιπὸν τὸ ὄνομά της καὶ ὑπόσχεται νὰ την ἐπισκέπτεται κάθε βράδυ βράδυ. — Ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* εὔχεται χρόνια πολλὰ διὰ τὴν ἑορτήν της εἰς τὴν πρώτην *Ἀττικὴν Νύκτα*.

Ὁ *Μούρτζουφλος* συγχαίρει διὰ τὸ ποιητικόν της τάλαντον τὴν Σαπφὼ Σκιαδαρέσκη, τὴν ὁποίαν γνωρίζει καὶ τῇ εὔχεται εἰς ἀνώτερα. — Ὁ Ἐμμ. Γ. Λύδδης προσαγορεύει τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* καὶ τῷ λέγει ὅτι εἶνε ὁ ἐν Αἰγύπτῳ γεννηθεὶς καὶ αὐτόθι κατοικῶν, ζητεῖ δὲ τὸνομά του — Ἡ *Μέδουσα* δὲν ἐπειρέχθη δι' ὅσα ἔγραψεν ὁ *Τρικυμιώδης Μαλέας* ἄς γράφῃ, λέγει, ἀλλὰ πάντα μὲ μέτρον, μὴν τύχῃ καὶ τὴν θυμώσῃ, διότι ἀλλοίμονόν του! μόλις θὰ τον ἴδῃ θὰ τον μαρμαρώσῃ. — Ἡ *Ἀθιγγανὶς* δὲν ἐζήτησε τὸ ὄνομα τοῦ *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ*, ἀλλὰ τοῦ *Ρόδου τῆς Ἄνδρου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους της Ἐμ. Λύδδην (διατί δὲν σημειόνει ψευδώνυμον;) *Μέδουσαν*, *Ἑσπερινὴν Γαλήνην*, *Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν*, *Μὴ μὲ Δησμόνει*, *Ἀρτίλλουν Πάριον*, Ὀττίλιαν Δινδερμάτερ, Ἥσυχο Ἀεράκι (περιμένω τὸ ἰχνογράφημα) Δημ. Ι. Τζῆλον (πλήρη ζήλου) κτλ. κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 19 Νοεμβρίου.

562. Συλλαβόγριφος.

Ἀριθμόν, γράμμα καὶ δένδρον ἂν τα θέσῃς 'στὴ γραμμὴ τότε βλέπεις νὰ προβάλλῃ ἕνα ζῷον 'στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου

563. Λεξίγριφος.

Εἰς τὰ γράμματα τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο σκοτεινὸν τὸ δὲ σύνολον μου δένδρον τῆς ἐρήμου ὑψηλόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Κ. Καρζῆ

564. Αἴνιγμα.

Δέν με ἔχουν οἱ μεγάλοι, μ' ἔχουν ὅμως οἱ μικροὶ κ' ἐξ αὐτῶν οὐχὶ οἱ ζῶντες, ἀλλὰ μόνον οἱ νεκροί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου

565. Αἴνιγμα δημῳδές.

Μπρούμυτα γεμίζει—ἀνάσκελα ἀδιάζει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος

566. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον θεαὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων.
Τὸ δεύτερόν μου νῆσος κειμένη 'ντὸ Αἰγαῖον.
Τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον εὐκόλως θὰ παντήσῃς.
Ἐὰν προηγουμένως τὰ ἄλλα τρία λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου

567 Περόνη.

Πάντα καταστα θῶσιν αἱ στιγμαὶ τῆς λαβῆς καὶ τοῦ μέσου ὀδόντος τῆς περόνης διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγνώσκεται τόνομα ῥήτορος· αἱ δὲ στιγμαὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ ὀδόντος νὰ ὑποτεθῶσιν δύο προθέσεις, αἱ δὲ στιγμαὶ τῆς βάσεως τόνομα ὄρους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενδέλσωνος

568-569. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *λύκος* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ἀμνός*.
2. Ὁ *σπάρος* δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *σαργός*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκανδάλους

570-571. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἰσσός, λοιμός, παρών, ὁσμή, ἀμνός,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους τοῦ Μθηματικοῦ

572. Ἐρώτησις.

Τίς ὁ πιστότερος φίλος τοῦ σώματος;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος

573. Διπλῆ ἀκροστιχίς

Τἀρχικὰ καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο ἀρχαίων πόλεων.

1, Γενάρχης. 2, Ἀσθένεια. 3, Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς. 4, Μέτρον. 5, Χρονικὸν ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Πετρίτου.

577. Καλλιφοσύμφωνον.

αι—ιαασ—αιοσαια—η—ιααι

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἥσυχο Ἀεράκι.

578. Φωνηεντόλιπον

εν—κκστν—δλν-.—κρτς-δλσν

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Μ. Χρη στίδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1896

472. Ἀπόστολος (ἀπό, στόλος). — **473.** Ὠρίων, Ἀρίων, Πρίων.

474.
ΝΑ-ΠΟ-ΛΕ-ΩΝ
ΠΟ-ΤΕ-ΡΟΣ
ΛΕ-ΡΟΣ
ΩΝ

475.
Ζ Δ Ν
Ω Ι Ω
ΣΦΤ
ΚΟΡΙΝΝΑ
ΡΑΜ
Α Ο Ο
Χ Σ Σ

476.
Ι Α
ΛΕΩΝ
Ι Τ
ΣΥΚΗ
Σ Ν
ΟΥΠΩ
Σ Ρ

477-478. 1, Σπῦρος, Πύρρος, Τύρος, ταῦρος, Σταῦρος. 2, Κόλπος, κόπος, κόρος, ὅρος, ὄνος, πόνος, *Πόντος*. — **479.** ΑΕΩΝΙΑΔΣ, Ἑλλάς, Ὠλενίας, Νέδων, Ἰάσων, Δεινώ, Αἰνείας, Σελανίων. — **480-484.** Γενομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Π σχηματίζονται αἱ λέξεις: Ποταμός, Πίνδος, πόλις, παγίς, πυρετός. — **485** ΜΑΛΕΑΣ, ΑΚΤΙΟΝ. 1, ΜΝᾶ. 2, ΑΟρτή. 3, Δίμα. 4, ΕΤεύνικος. 5, ΑΚινάκης. 6, ΣΑρδανάπαλλος.